

MARAŞ İLLERİNİ BİR DE BİZE SOR (Geçmiş zaman yazıları muharriri Tayyib Atmaca'ya)

Saygıdeğer Tayyib Ağabey.

Uzak durduğum mısralara mahkum eyledin beni.

İçimde sızıp duran yazma ağrısını kanattın dost.

Şimdi pervasız laflar edeceğimden korkuyorum.
Şkendimden kaçıyorum aslımda.

İstanbul sancısı düşüyor içime hayal iklimlerimi yudum-
luyorum şimdi.

Sana Erçene kavşağından bahsedeyim. Bilir misin?
Mahzunînin memleketi.

Yıllarımı burada tüketiyorum dost. Yitik düşler seçki-
siyle boğuşuyorum. Nereden geçti elime bilemiyorum.

Baştanbaşa denize ve yosuna kesmiş bir şehirden kop-
tum geldim buralara altı yıl önce.

Yaz boyunca seyrettiğim o maviliklerin ardından güne-
şin batışına dalar gider suyun üzerinde bıraktığı yakamoz-
ları sayardık.

Şimdi bozkırın ortasına getirilip bırakılmış suni ve zora-
ki ilçeleştirilmiş mekana sıkıştırılmaya uğraşıldık.

Ashabı Kehf diyarından sana sesleniyorum.

Sakin yanlış anlama. Buraları çok seviyorum. İnsanları-
na alışmaktan korkuyorum, alışınca gitmekten gide-
bilmekten çekiniyorum.

Yazgımı yollarda aramaya söz verdim.

Konya'dan Maraş'a trenle ben de geldim yoksa.

Halilürrahman'da balık muhabbetinde, Kapadokya'da
peribacaları kil evler, Avanos'ta çömlek kıvrımlarında ben
de vardım yoksa.

Boş bir hayal uğruna Trabzon - İstanbul hattında ben
de koşturdum oysa.

Dolunay'ın geleneksel şiir şöenlerinde, Genç Adım'ın
matbaa koşturmalarında, Martı'nın yazar listelerinde
Ayna'nın şiir yarışmalarında ve Recep Şükrü Güngör'ün
İksir gayretlerinde bizim yerimiz vardı.

Edebiyat Fakültesi'nin kitap kokusu şimdi yerini ayrılık
korkusuna bıraktı.

Hani bizim kavgalarımız nerde? Bizim Yazarlar Birliği
toplantılarımız.

Gülbeyaza tekrar gazel yazar mı Mehmet Narlı ve
imzalı kitabı yine taşır mıyım Nazan Bekiroğlu'na?

Mor muhabbetlere dalar mıyız çiseleyen temmuz
sabahlarında?

Ayda bir de olsa görüşür müyüz Sadık Yalsızuçan-
lar'la?

Ya postmodernizm hala canımı sıkabilir mi.

Ah Atilla Kaşıkçı. Ne çok şey öğrettin bize. Öğret-
meninden davacı bile olunabileceğini gösterdin. Yazdığın
mektubu saklıyorum sevgili hocam.

İskender Pala, Beşir Ayvazoğlu bizlerden söz etmişti de

ne çok sevinmiştik.

Çala kalem yazılar yazıyor, aslında gönüllü mecnun
olmayı kabul ediyorduk.

Melankolik bir hayatın uzantılarını yaşadık hep.

Peki ya sonra?

Şimdi bu küçük şirin sevimli ilçede bir dersane öğret-
meniyim.

Taşradayım ve taşralı olmaktan memnun. Yarın
cumartesi ve benim on saat dersim var. Ramazan günleri-
ni yaşıyoruz. Akşama iftar davetiyeleri, veli görüşmeleri...
Etüt saatleri, denemeler hepsi bir günde yapılacak işler
anlayacağım.

Otuz beş talebenin yakinen hem annesi, hem babası,
hem de öğretmenisin.

Zümrelere soru hazırlamalısın.

Yeni çıkan kitapları okuyup öğrencilere tavsiye
etmelisin. Dergilere yazılar göndermelisin.

Haftalık toplantılara katılıp okulları, öğrencileri, evini ve
kendini ihmal etmemelisin.

Söyle dostluk hatırına! Yol göster Muhammed aşkına.

Şekva eylemiyorum asla.

Bilmez miyim yoksa uzun yolların insanı kuşatan,
sıkan, boğan, ağlatan, kızdıran ve haykıran çilesini.

Aslında mahrem duygular bunlar. Söylenmemeli öyle
her yerde değil mi?

İçine atmalsın hissettiklerini. Kaçmalısın belki.
Konuşmayı denemeli belki de insan. Ama kiminle. Senin
anlamadığın ve seni anlamayanlarla mı?

Kovulmadan gitmek en iyisi. Fakat terkedilmişliğe
salınmak yok mu?

Bırakmak her şeyi ardında. Şimdi koşturduğum günler
geliyor aklıma. Kurduğum hayaller.

Yitirdiğim düşler kapsıyor etrafımı.

Ben donakalıyorum öylece yalnız ve

çaresiz. Dedim ya çok çektiirdi

bana bu şehir bütün varlığıyla.

Bazen düşünüyorum da; hani

sevdiklerim, nerde sevenler?

Kocaman bir boşluğun içinde ne

aradığımızı bizde bilmiyoruz aslında.

Neyse boşver be Tayyib

Atmaca, daha fazla geçmeyeyim

öteye.

Ben şöyle Erçene'de.

Sonra salına salına çıkayım

Ashabı Kehf'e. Oradan

ötesi...

Salih Zeki ŞAHİN

